

mer. Konsekvenserne af dette løftebrud bliver yderligere forstærket af en endnu snævrere økonomisk ramme end den, regeringen oprindeligt havde stillet i udsigt.

– Socialdemokratiet tager samtidig afstand fra, at regeringen forsøger at bruge kommuneaftalen til at undergrave det nyligt indgåede folkeskoleforlig, idet dette forlig ikke giver nogen muligheder eller belæg for at bruge holdddannelse som redskab til økonomiske besparelser i folkeskolen.

Da Socialdemokratiet må tage afstand fra regeringens økonomiske politik og fra de vilkår, som det medfører for kommuner og amter, kan Socialdemokratiet ikke tage et medansvar for de indgåede aftaler og for de konsekvenser, som de indebærer for mange borgere. Når Socialdemokratiet derfor ikke stemmer imod, men afholder sig fra at stemme, skyldes det alene vores principielle tilslutning til aftalesystemet.

Socialistisk Folkepartis medlem udtaler, at Socialistisk Folkeparti stemmer nej til aktstykket, fordi det cementerer det velfærdsstop, som regeringen har valgt som sin politiske linje. Det gør forskellen i dansk velfærds politik stadig mere tydelig.

SF vil bedre velfærd. Det kræver nye måder at gøre tingene på, men det kræver også flere penge.

Regeringen og Dansk Folkeparti vil noget helt andet. De ønsker skattestop og -lettelser, til gavn for især de bedst stillede. De vil bruge penge til et endnu større privatforbrug – på bekostning af den fælles velfærd. Derfor har regeringen presset en stram økonomisk ramme ned over amter og kommuner, der reelt betyder et totalt stop for udbygningen af velfærden. Velfærdsstoppet finansierer endda kun en mindre del af skattelettelserne. Det betyder, at statsgælden ikke bliver afviklet i det planlagte tempo. Ja, faktisk er gældsafviklingen gået i stå efter regeringsskiftet. Hvis det fortsætter, er der stor risiko for yderligere nedskæringer i velfærden – en mulighed, som finansministeren ikke har afvist i klart sprog, jf. svarene på spm. 4 og 15. Når det gælder velfærd, har regeringen kun haft ét prioriteret område. Nemlig ventelisterne til sygehusene. Ventelisterne er imidlertid fortsat meget længere end det, som Venstre lovede i valgkampen, og regeringen har da også tilført sygehusene langt færre ekstra penge end de 1,1 mia. kr. ekstra år for år, som var gennemsnittet under Nyrup-regeringen.

På andre velfærdsområder ser det endnu værre ud. Og der går en sort tråd gennem aftalerne: De er udtryk for regeringens børnefjendske politik:

– I vuggestuer og børnehaver skal det faldende børnetal bruges til nedskæringer – fremfor at rette op på dårlige normeringer og sikre en bedre indsats for børn med problemer.

– I folkeskolen vil der ikke være fuld dækning for det stigende antal elever.

Derfor er det også et stort problem at aftalen lægger op til, at holdddannelser i folkeskolen nu skal ses i økonomisk sammenhæng i stedet for alene i en pædagogisk sammenhæng.

– Specialundervisningen vil der blive skåret i; den almindelige undervisning skal gøres mere rummelig, hvilket er godt. Men pengene til f.eks. flere to-lærer-timer mangler helt. Finansministeren svar på spørgsmål 7 er meget afslørende for regeringens tankegang: Rummelighed, ja tak – men kun hvis den er gratis.

– Indsatsen i forhold til vanskeligt stillede børn vil blive begrænset, fordi den er for dyr. Men det bliver dyrere på længere sigt ikke at afsætte tilstrækkeligt med penge nu.

– De katastrofale lange ventelister til børnepsykiatrien sker der intet med.

Tidligere har regeringen afsat små beløb – jf. svaret på spm. 11 – men denne gang er der ingenting. Hvorfor er netop denne venteliste så lidt vigtig for regeringen, der ellers prioriterer ventelister højt? For SF er det en af de allermest skadelige ventelister. Det drejer sig om børn, der kan få ødelagt deres liv.

– Puljerne til madordninger i skoler og børnehaver har regeringen for længst lukket for. Den slags fremskridt kan der ikke blive tale om, når man har et skatte- og velfærdsstop.

Dertil kommer, at aftalerne er rensset for initiativer inden for miljøområdet og den kollektive trafik, som endda vil blive hårdt ramt af bortfaldet af taksttilskuddet næste år, som trafikelskaberne ikke får en øre i kompensation for.

Det er også ildevarslende, at regeringen lægger op til nulvækst på statens område – selv om den er bundet af forlig på næsten alle store, statslige udgiftsområder og har store problemer med f.eks. at skaffe fængselspladser nok. Man kan frygte, at der vil ske dramatiske nedskæringer på de resterende